

BÚCSÚZÓ BESZÉD

Tisztelt Igazgató Úr, Tanáraink, kedves Szülők, Vendégek, kedves Végzősök! El kell, hogy mondjam, örülök, hogy ez a lap most itt lehet mankóként a kezemben, különben nem nagyon tudnék megszólalni. Számomra ez az este valami furcsa kettősséggel bír... Valaminek a kezdete és a vége is egyben. A középiskolás éveké. A mi középiskolás éveinké. Hihetetlen, de máris eltelt a 4, 5 illetve 8 év, amit itt töltöttünk.

Azt gondolom, nem tévedek nagyot, ha azt mondom, hogy mindenkinek lesz valami életre szóló emléke ebből az időszakból: a gólyanapok, a Christmas Party-k, az ODN-ek, az Éneklő Osztályok Versenye, a ballagások, de nem feltétlen csak az ilyesféle közös megmozdulások azok, amikre mosolyogva gondolhatunk vissza. Itt van például az a jó érzés, hogy akárhányszor sétálunk majd el az iskola kapuja előtt, gondolhatunk a vidáman eltöltött tanítási órákra, amikor nem mindig a tanulása volt a főszerep, hanem a videózásé, viccek meséléséé, vagy hogy nézzük meg még egyszer a gimnázium csapatait, amint épp kézilabda, foci, vagy kosárlabda meccset nyernek itt a Sportcsarnokban. Majdnem kihagytam a legjobb programot! Az év végi osztálykirándulásokat. Ezek mindig összehozták egy kicsit a közösségeket. Csak magunkból kiindulva, bármilyen vita, veszekedés is volt év közben ebben az egy illetve két napban, valahogy mindig minden megoldódott, hiszen itt a vidámságé volt a főszerep. Itt nyílt arra is alkalmunk, hogy osztályfőnökeinket illetve kísérőtanárainkat egy kicsit más oldalukról is megismerjük.

Azt is szívből remélem, hogy mindenki talált itt egy-két életre szóló barátot.

Teljesen biztosan nem merem kijelenteni, de mindannyiunkban végbement egy jellemfejlődés is. Megkomolyodtunk, gyerekekből majdnem felnőttekké váltunk. Azt hiszem, jellemünk kialakulásában tanárainknak is nagy szerepe volt, hiszen időnk nagy részét az iskolában töltöttük. Ezúton is szeretném megköszönni nekik áldozatos munkájukat, azt hogy mindig bizalommal

fordulhattunk hozzájuk bármi bajunk volt, feleltetés illetve dolgozatírás közben mindig emberségesek voltak, tudásuk legjavát nyújtva próbálták velünk megkedveltetni szeretett tantárgyukat illetve azt, hogy ránk szánták az idejüket, és most itt ülnek a közönség soraiban. Megkérem rá diáktársaimat is, hogy a mai este folyamán, ha máshoz nem is, de a kedvenc tanárukhoz menjenek oda mindezt megköszönni. Higgyétek el, nagyon jól fog esni nekik. Ne felejtjük el a családtagjainkat, illetve barátainkat sem egy őszinte ölelésben részesíteni, hiszen ők azok, akik mindig mellettünk álltak, bármit is tettünk.

És most vissza a jelenbe, a mi esténkhez, kedves végzős társaim. Azt kell, hogy mondjam ma minden lány gyönyörű és minden fiú igazán kitett magáért. Ugye milyen hihetetlen, hogy azok is, akik általában tornacipőben és farmerban járkálnak, most magas sarkút és káprázatos keringőruhát viselnek, illetve öltönyt és nyakkendőt? De ehhez az alkalomhoz az ilyen megjelenés illik, ez adja meg az igazi varázsát az estének. Itt van azonban ez a pici szalag is, ami azt jelenti, hogy nemsokára elmegyünk, magunk mögött hagyunk valamit, de ma este még ne gondoljunk erre, a ma este a fényé, zenéé, a vidámságé – a miénk.

Cegléd, 2009. november 21.

Horinka Szonja 12. d